

Bogár László: Kitüntetés és büntetés

2013 március 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A kitüntetések komplex rendszere minden emberi közösség számára fontos eszköz arra, hogy jelezze, milyen értékeket és erényeket tart fontosnak, illetve, kiket és miként jutalmaz a nagy nyilvánosság el?tt annak elismeréseként, hogy ?k a legkiválóbb hordozói ezen erényeknek.

És mivel a büntetés és jutalmazás csak együtt rajzolja ki egy emberi közösség erkölcsi arculatának társadalmi tükörképét, így értelemszer?en a büntetések rendszere viszont azokról a negatív magatartásmintákról tudósít, amelyeknek az adott emberi közösség éppen a kilátásba helyezett büntetéssel kívánja elejét venni, illetve amelyeket, ha már megestek, megtorolni.

Talleyrand, a „nagy túlél?” számos cinikus, ám szellemes mondásainak egyike, hogy a kitüntetés és a büntetés csak „id?zítés” kérdése, vagyis, hogy dús jutalom, vagy kivégzés lesz-e a dolog vége, az csak a történelmi „ütemérzéken” múlik. De, hogy a dolog még bonyolultabb legyen, ugyanabban az emberi közösségben egyidej?leg és folyamatosan fennállhat az a helyzet, hogy egymást tökéletesen kioltó értékek versenyeznek, így gyakorlatilag értelmezhetetlenné válik a közösség „egészének” egyértelm? elismerését visszatükröz? kitüntetések adományozása. És persze ezzel párhuzamosan értelmezhetetlenné válik az erkölcsi b?n kérdése is, hisz ami az adott közösség egyik csoportjának a legszentebb erény, az egy másik csoport számára a legmegvetend?bb b?n, és fordítva.

Akárhogy kerülgetjük, és bármilyen kellemetlen is, de be kell látnunk, hogy a mai magyar társadalom pontosan ilyen végletesen megosztott közösség, s?t – bár ezt ma még szentségtörésnek számít kimondani – akár az is lehet, hogy már nem is egyetlen közösség, szóval nincs is már olyan, hogy egységes magyar nemzet.

A magyar nemzet önfelszámolásának megrázó állomását jelenti az a tragikomikus színjáték, amelyr?l a Szaniszló Ferenc Táncsics-díjjal való kitüntetését követ? örvénylés tanúskodik. Ennek a megértéséhez abból lenne célszer? kiindulni, hogy a világot ma egy olyan rejtett globális véleményhatalmi diktatúra irányítja, amely a saját létezését is tagadja ugyan, de, ha „szerényen” mégis megnevezi, akkor „politikailag korrekt beszédmód” néven említi önmagát. Azt persze, talán éppen azért, mert, mint tudjuk, „nem létezik”, ilyenkor is elfelejti megemlíteni, hogy vajon ki, mikor és minek alapján hatalmazta fel ?t arra, hogy ? állapítsa meg, hogy mi vagy ki a politikailag korrekt, és f?ként, hogy ki nem az. A politikai korrektség ugyanis valójában csupán globális véleményhatalmi diktátum, egy a sokféle lehetséges világértelmezési logikák közül. Ám egy olyan értelmezési keret és fogalomkészlet egységéb?l összeálló elbeszélési mód, amely abszolút monopol helyzetével gátlástalan cinizmussal visszaélve, korlátlan világuralmat gyakorol.

Liberalizmusára, toleranciájára büszke, harsányan elítéli a kirekesztés minden formáját, miközben végletesen intoleráns, kirekeszt?; és kegyesen megengedi, hogy mindenki azt gondolja és tegye „szabadon, amit szabad”, mármint amit ? „szabadnak” tart. És mindeközben folyamatosan gyártja azokat a mérgezett hamis fogalmakat, mint az antiszemitizmus vagy a rasszizmus, amelyek csak látszólag létez? fogalmak. „El?re megfontolt szándékkal, aljas indokból, különös kegyetlenséggel” éppen azért születnek meg ezek a fogalmak, hogy

segítségükkel az emberi közösségeken belül, illetve ezek között mesterségesen gerjesztett gy?löletet keltsenek.

A globális véleményhatalmi diktatúra, illetve ennek a lokális ügynökhálózata most éppen ezekre a mérgezett fogalmakra hivatkozva próbálta Szaniszló Ferenc kitüntetését elítélni. Szaniszló valóságos „b?ne” persze nem ez, hanem az, hogy m?soraiban éppen a globális véleményhatalmi diktatúra pusztító következményeire próbál rámutatni. Arra, hogy a most éppen ellene is felhasznált, mesterségesen összeeszkábált mérgezett fogalmak (antiszemitizmus, rasszizmus) valójában olyan beszédhatalmi tömegpusztító fegyverek, amelyeket éppen az a rejtett hatalmi gépezet használ fel gátlástalan cinizmussal, amely magát farizeus módon a béke, a demokrácia, a tolerancia felkentjeként ünnepli. Ám a történet legdrámaibb része valójában nem is Szaniszló Ferenc körül alakult ki, hanem az ?t kitüntet? uralmi struktúra körül.

A kormányoldallal rokonszenvez? nyilvánosságnak a minisztérium bejelentésével kapcsolatos elégedetlensége azt látszik igazolni, hogy nemcsak lejátszástechnikai tévedés történt. Az uralmi struktúra eljárása szemlátomást szembemegy annak a politikai er?nek a világértelmezési logikájával is, amelyet képviselnie kellene. Márpedig ez az uralmi rendszer súlyos önazonossági válságáról tanúskodik. Ám ismét bebizonyosodott a taoizmus ?si igazsága is, miszerint minden rosszban van valami jó. Ebben a történetben leginkább az, hogy olyan volt, mint egy oktatófilm.
A globális véleményhatalom, miközben elítélte Szaniszlót, a türelem, a szabadság és a demokrácia nevében az intolerancia, a kirekesztés, a szuverenitásba való durva beavatkozás mintapéldáját mutatta be. Valójában ? maga leplezte le azt, amit folyton cáfolni igyekszik. Ami a lokális uralmi struktúrát illeti, Szaniszló Ferenc a díj visszaadásakor pontosan fogalmazott, amikor azt mondta, hogy valójában az ?t méltatlannak tartók bizonyultak méltatlannak. A Szaniszló-ügy hullámai néhány nap alatt biztosan elcsitulnak. Ám a politika mélyszerkezetében az ehhez hasonló esetek tektonikus mozgásokat indíthatnak el, és minden jel arra utal, hogy ezek a mozgások már el is kezd?dtek.

magyarhirlap.hu - Bogár László

Ajánló